

ΕΠΙΧΡΕΩΣΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΦΗΣ

Δέκατον καὶ τέταρτον ἀριθμοῦμεν χρόνον,
κι' ἔδρα τὸ Πτολίεθρον εὐκλεῶν ἀγώνων.

Ἑπτὰ τοῦ Μάρτη
τοῦ παληογδάρτη.

Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὀκτώ,
τὸν Ἑτὲμ-Πασσᾶ γιὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό.

Ἐξακόσα καὶ δεκαεφτά,
τί μεγάλα συμβάντα κι' αὐτά.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Φ.— Ἀκου ... μέσα ἴστῃ Βουλῇ
κάτ' ὁ τύπος, λέν πολλοί,
καὶ ἴστῃ βῆμα κάνουν κτύπο
καὶ ἴμιλουν γιὰ τὸν τύπο.

Ἀκουσε τὸν Πετμεζᾶ
πόσα τῶν γραφεϊᾶδων ψάλλει,
ποῦναι πάντα πρῶτα ζᾶ
κι' ἔχουν κλούβιο τὸ κεφάλι.

Ἀκου καὶ τὸν κύρ Θανάση,
δηλαδή τὸν Εὐταξία,
ποῦχει ρήτορος ἀξία
κι' ὅλο σκέπτεται νὰ δράση.

Τοῦ παππᾶ μας τὸ παιδί,
ποῦναι μέσ' ἀπ' τὸ Δαδί,
ἴβαλθηκε κι' αὐτὸ νὰ βάλῃ
τοὺς γραφεϊᾶδες ἴστῃ τσουβάλι.

Μιὰ τοῦ τύπου, δὴ τοῦ τύπου,
τρῆς καὶ τὴν κακὴ του ἴμερα...
τοῦτος εἶναι κάθε ρύπου
ἀφορμὴ κυριώτερα.

Τοῦτος ἔφερε τὴν γρίνα
καὶ τὴν φτώχεια καὶ τὴν πείνα,
κι' ἔσφιξε τὸν Ντεληγιάννη
τρίτο πόλεμο νὰ κἀνῃ.

Τοῦτος, πρῶτος φαφλατᾶς,
φέρει θλίψεις ὡς αὐτὰς
καὶ τοὺς μῦς τοὺς ἀρουραίους,
τοῦτος βγάζει Βουλευτὰς
κι' ἴπουργοὺς τσοπαναρέους.

Κάνει στρουγγαὶς μὲ τραγιά
κι' ἴφος ἔχει φίλερι,
τοῦτος φέρνει τὴν ἴλογιά,
τοῦτος καὶ τὴν ἴλερη.

Βάλτε χαλινούς καὶ γκέμια
ἴστῃ σαλιάρικα καλέμια,
ποῦ χωρὶς μῆλα καὶ γνῶσι
τόχουνε παραξιλῶσει.

Γιὰ φαντάσου, Περικλέτο, τί καλὸ γιὰ ἴμας θὰ γένη
ὅταν πάψῃ κάθε φύλλο, καθ' ἴφημερίς νὰ βγαίνει,
καὶ σὲ τοῦτο τὸ καμίνι
μόνον ὁ «Ρωμῆος» νὰ μείνῃ,
καὶ νὰ κόβῃ καὶ νὰ ράβῃ
γιὰ τὸ σάπιο τὸ καράβι.

Γιὰ φαντάσου, Περικλέτο, μοναχοὶ μας νὰ ἴμιλουμε,
γιὰ φαντάσου πόσα φύλλα τὸ Σαβδάτο θὰ πουλοῦμε,
γιὰ φαντάσου, βρέ ψωρίλη, μέσ' ἴσε τούταις τῆς ἀντάραις
τί χαρτοῦτσα θὰ μαζεύῃς μὲ νικέλινα πεντάραις.

Γιὰ φαντάσου τοὺς γραφεϊᾶδες μιὰν ἴμέρα ἴαφνικὴ
χειροπόδαρα δεμένους νὰ τοὺς κλείσουν φυλακή,
μὰ καὶ σὲ νὰ πᾶν ἴ ρέστο μὲ τοὺς ἴλλους, βρέ κανάγια,
ποῦ μοῦ κλαῖς σὰν κουκουβάγια,
κι' ἴμέ μόνον ν' ἀψήφουν
καὶ λυμένο νὰ μ' ἀφήσουν.

Κι' ἀπὸ τὸν Εἴσαγγελέα νὰ ζητῶ τὸν Λυκουρέζο
μιὰν ἴδεια νὰ σᾶς ἴδῃ,
κι' ἴτσι νὰρχωμ' ἴκαὶ πέρα τὴν καθάρα μου νὰ παίζῃ
κι' ἴστῃ πῶς νὰ τραγουδῷ.

«Βρέ λυσσάρικα σκυλιᾶ,
ποῦ σᾶς πρέπει κάρρο μπόγια,
σοῦτ, μὴ ἴβγάξετε ἴμιλι,
μᾶς ἴφουσκάσατε μὲ λόγια.

»Πάψετε, καλπομονέδες,
πού τούς ίδιους άμάνεδες
κάθε τόσο τσαμπουνάτε
και για μάρτυρες περνάτε.

»Πάψετε, βρέ στοκοφίσια,
κολυμπάτε 'στά ριχά,
και για γάμους και βαπτήσια
νά μας λέτε μοναχά.

»Γράφετέ μας χωρατάδες
κι' όχι κλύδωνας και δίνας,
γράφετέ μας πώς ο τάδες,
γράφετέ μας πώς ο δεινας
έφυγε με την κυρίαν
κατ' αυτές 'στην Έσπερίαν.

»Γράφετέ μας έλευθέρως
για χορούς, για γεννητούρια,
γράφετε 'στό τάδε μέρος
ότι παίζουμε σαντούρια,
πώς εύρέθησαν δρό νόθα 'στην Άκρόπολιν πλησίον
κι' είναι προσβολή μεγάλη των ήθων των δημοσίων.

»Και να γράφετε, χαζοί,
πώς 'στό τάδε μαγαζί
'φέραν πράσινο χαβιάρι
κι' έτρεξε ντουνιάς να πάρη.

»Τέτοια, τύπε, να μας γράφης κι' άλλα πού τὰ παραλείπω...
νάσαι τύπος για τὰ μάτια, νάσαι τύπος για τόν τύπο,
τέτοια μόνο να μας κόψης, τέτοια μόνο να μας ράψης,
είν' έλεύθερος ο τύπος φθάνει μόνο να μη γράψης.

»Τί χαρά μου, τί χαρά μου,
πού τούς βλέπω φυλακή,
κι' εγώ μες 'στην κάμαρά μου
βάζω παρδαλό βρακί.

»Τί χαρά μου, πού δεν σκάνω
για τὸ κάθε λυπηρό,
τί χαρά μου, πού δεν κάνω
τόν γραφειά τον σοβαρό.

»Τί χαρά, πού караχιόζη
μέ νομίζουν δλοένα,
και κανείς δεν εφαρμόζει
περιορισμούς σ' έμένα.

»Τί χαρά, πού μένω μόνος
έξω του κοινού Νυμφώνος,
και σε τούτους τούς καιρούς
περγελώ τούς σοβαρούς.

»Όλοι τους φυλακισμένοι...
τί χαρά πού την έπηρα !...
σοβαρότης δεν πηγαίνει
'στου Ρωμηού τον χαρακτήρα.

»Όλοι μέσα, φαπλατάδες,
πού δεν λέτε χωρατάδες,

και δεν πάτε σ' ένα κόμμα
να βουλώσετε τὸ στόμα.

»Πώς ήκούσθη και πού 'φάνη
μές 'στην Άντρο συντριβάνι;
πώς 'μπορεί να γίνη τύπος
σάν δεν ψάλλεται τὸ λίπος
γεραρών ιπποποτάμων
και ρουσφετικῶν θαλάμων;

»Εγώ πάντα θα γελῶ,
πάντ' άστειός θ' άπομείνω,
κι' όταν φρόνιμον τὸ κρίνω
μήτε λέξι θα 'μιλῶ.

»Και με ρίμαις θα παρλάρω τροβαδούρου παραφόρου,
μά θα καιώ και λιθάνι
για τῆς γκλίτσας και τῆς κάπας κάθε γλάρου λιμαδι
και πολιτικού τσοπάνη.

»Όρεξι κι' εγώ δεν έχω να γενῶ με σὰς παρία
και για τὰ 'δικά σας μούτρα να με στείλουν 'στην Κ...
Με στενοχωρεῖ σπουδαίως ο στενόχωρος δριζών,
και για τούτο σκύβω κάτω
και φωστήρων φωσφορύχων ούρος ψέλω φωσφορί...
και τὸ 'βρίσκω μυρωδάτο.

»Τί φρονήματα μου λέτε κι' άλλαις τέτοιαις κουμπι...
κι' άνοστιαίς και σχλαμαρίαις;
Εἶνε φρόνημα κι' αυτό
να σε βάζουν μες 'στό φρέσκο,
και να κάνης τὸν Φιέσκο
δίχως κάλπικο λεφτό;

»Ανεξάρτητος ο τύπος θέλουν όλοι να γενῇ
και μας βάζουν την φωνή,
μά κι' εγώ μαζί με τούτους ανεξάρτητον τὸν θέλω
και τοῦ βγάζω τὸ καπέλο.

»Ανεξάρτητος ο τύπος, λέει κι' ή πολιτική,
άλλα μες 'στη φυλακή.
Ανεξάρτητος ο τύπος κι' εἰς τὸ φρόνημα κι' εἰς πάντα
μα 'στη χάψι να τὸν κλείνουν και να μη τοῦ λένε γρά...

»Ανεξάρτητος ο τύπος, μα δεμένος 'στη γωνιά
μ' άλυσσιδες και σχοινιά.
Ανεξάρτητος ο τύπος μόνον όταν εἰς κάτω
σάν κοπέλι προσκυνῇ
κάθε Τσίλιγκα χορτάτο
με την στρουγγα την τρανή.

»Ανεξάρτητος ο τύπος τότε μόνον θ' άπομείνη
όταν όλος δούλος γίνη,
τότε φρόνημα γενναίον, τότε κι' ανεξαρτησία,
τότε πέρασι δεν θάχη σοβαρά λογοκρισία,
τότε μόνον κάθε πένα μες 'στό χέρι θα σκιρτά,
τότ' εἶδα Γαριβάλδη, τότ' εἶδα λιμπερτά,
και κανείς δι' ό,τι γράψη
δεν θα κλείνεται 'στη χάψι.

»Δίχως νάχης κηδεμόνα
ρέβεις 'στόν παληό Στρατῶνα,

δίχως μπάριμπα 'στην Κορώνη
τὸ καλέμι κακαρόνει.

»Δίχως κόμμα και πατρία
καταντῶ κανείς 'στό τέλος
άχαμνή φιλοπατρία
και ζηρακιανός Άρνέλος.

»Τί στριγγλίζετε για νόμους, τί μας πέρνετε ταυτιά,
και λερώνετε χαρτιά;
πώς ποδιαίς να μη φιλήτε προστατῶν γιγαντοσώμων;
όποιος σχίζεται για νόμους πάει μέσα κατὰ νόμον.

»Τί Πολίτευμα μου λέτε και φωνάζετε 'στά πλήθη
ότι τούτο κατελύθη;
Τί Πολίτευμα, βρέ βλάκες, κοπανάτε 'στά χαμένα;
μη θαρρῆτε πώς ως τώρα μας κυβέρνησε κανένα;

»Τί Πολίτευμα δεσπόζει, τί Πολίτευμα περνᾷ,
κᾶν καινούριο κᾶν παληό;
εγώ μόνον ένα ξέρω, πού τὸν τόπο κυβερνᾷ,
και τὸ λένε ρεμπελιό.

»Μέσα, τύπε κουσκουσούρη,
θα σου σπάσουνε τὴ μούρη,
θα σου βάλουνε και τέλη,
τέτοιος τύπος τέτοια θέλει.

»Τί ζητάτε κάθε τόσο τῶν κακῶν μας υπευθύνους
πότε τούτους, πότ' εκείνους,
και τῆς πέναις άκονάτε κι' εἰς γείρεσθε θρασείς;
υπευθύνους μη ζητάτε για να μη γενήτε σείς.

»Μές 'στό ρεμπελιό τὸ τόσο, πού γυρεύουν δάφναις όλοι,
και σου κάνει τὴν καρδιά σου σάν μπαξέ, σάν περιβόλι,
τότε μόνον υπευθύνους εἰς τᾶλήθεια θα ζητῆς
όταν εἴτοχε να γίνης παλαδός εκ γενετῆς.

»Κι' ο Θανάσης Εὐταξίας, τὸ καλέμι τὸ δριμύ,
δυνατὰ σὰς πολεμεί,
κι' ο Θανάσης ο Λοκρός
καταφέρεται πικρῶς
κι' άμειλίχτως σὰς πατάσσει
και τοῦ λέν «καλὸ Θανάση».

Τέτοια κι' άλλα θα παρλάρω, και τὸν Τόμαν θα γεραίρω
κι' εκ ψυχῆς θα τὸν συχαίρω.
Χαῖρε, Τόμαν Άλείσιε,
και Ραδάμανθυ δεινέ,
Σολομών μεγάλη κι' ίσιε,
χαῖρε, Φραγκοσυριανέ.
Άλοῖσιος τόνομά σου
κι' αλόη τὸ κάμωμά σου.

Π. — Μέσα 'στ' άλλα τὰ ποικίλα
πιάσαν και τὸν γέρο Μήλα,
όπου ξέρι τούς αρχαίους και τὸν Πλάτωνα φαρσί,
και τὸν πᾶνε και καθίζει 'στους Άνακριτάς καρσί.

Τί δουλειά, τοῦ λένε, κάνεις;... Ξυλουργός, ο Μήλας λέγει
κι' ή ματιά του καταφλέγει.
Και τί φτεράνεις; τὸν ρωτοῦν
και τὰ γένεια του κυττοῦν,

άποκρίνεται ο' εκείνος με φωνή βαθεῖα βαθεῖα:
«φτεράνω ξύλινα τουφέκια, φτεράνω ξύλινα σπαθιά».

Μα και συ μ' αυτό τὸ ξύλο δυνατό θα φᾶς μπερντάχι
κι' εἶλα στρώσε μου τὴ ράχη.

Ο Φαδουλῆς δυνομίλει
με την κυρίαν Φαδουλῆ.

(Σ' ένα πάλκο τοῦ Θεάτρου τὸ ξυλένιο τὸ ζευγάρι
τὴν παράστασιν κιαλάρει.)

Ο Φασ. Πάλι λοιπὸν μου τάβαλες τὰ ντεκολτέ, κυρία,
κι' εκ τῆς Πλατείας σε κυττοῦν κι' από τὰ Θεωρεῖα.
Η Φασ. Μη φαίνεται τὸ μπόλι μου 'στ' άριστερό τὸ μπράτσο;
Ο Φασ. Σερειζμάν δεν φαίνεται, και κάτσε για να κάτσω.
Η Φασ. Πώς μας βλέπουνε κι' εἰμας,
σήκω σήκω, μὸν μαρί,
χειροκρότησε τὴν Μας,
χειροκρότησε τὴν Ρί.

Να φανῆς λιὸν αλέγγρ,
μπὸ γκαρσόν και παλληκάρ,
χειροκρότησε τὴν Νέγγρ,
χειροκρότησε τὸν Κάρ.

Κάνε τὸν χωρατατζῆ,
να κι' ή Χάρ κι' ή Βού κι' ή Τζι,
όμως κύττα και τὴν Ήλ
και τῆς άλλαις αν προφίλ.

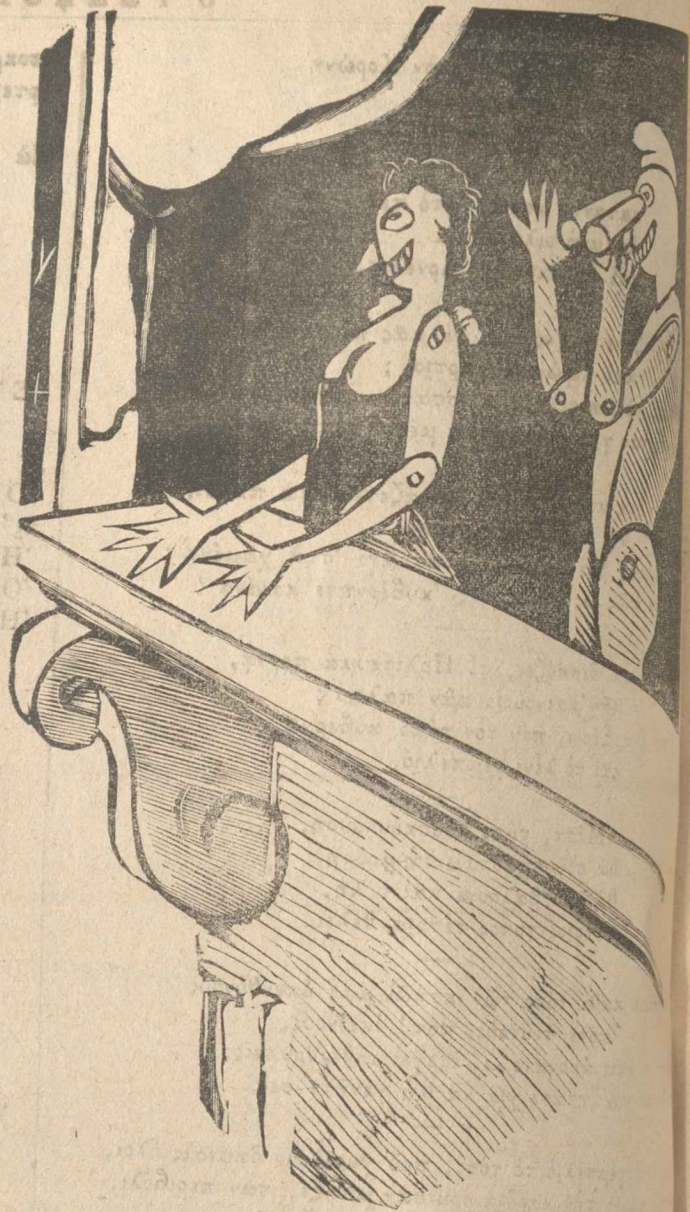
Ο Φασ. — Κὲλ φολί, μα φάμ, τί τρέλλα !...
βλέπω μ' άνοικτὸ τὸ στόμα...
όλο κόκκινα καπέλα,
όλο τῆς φωτιᾶς τὸ χρῶμα.

Εἴς αὐτοῦ 'μπορεῖ κανένας ασφαλῶς να συμπεράνη
κάποιον πόλεμον εσχάτως λα πατρί πώς έχει κανέι,
και με κόκκιν' α' προπὸ
θέλει πῶρα να φανῇ,
κι' εἶναι — πώς να σου τὸ πῶ ; —
μία ρούζ παπαρουνί.

Βίβ λα γκέρ και βίβ λ' άμούρ,
μας εσπάσανε τὴν μούρ,
και μ' αὐταῖς τῆς ντουαλέταις και τὰ ντεκολτέ, μα φάμ,
τοῦτ' α' φέ σε βεβαιώνω πώς δεν θάχωμε να φάμ.

Η Φασ. — Κὲλ εσπρί πού τόχεις πάντα, μα δεν ξέρεις, μπουν-
πώς χρειάζονται και λούσα και κορδύματα πολλὰ, (ταλᾶ,
για να βλέπουνε κι' εἰ ξένοι τὴν μεγάλη ντουαλέτα
και γι' αὐτὴν τὴν ποβερέ μας να μη στρώνουνε πετσέτα,
μα να γράφουν 'στην Εὐρώπη πώς τὸ κράτος έχει πόρους
και πολλούς και διαφόρους ;

Όμως κύττα μια μικρή,
όδες τὴν Μέρ, τὴν Κάρ, τὴν Κρί...
πώς 'μεγάλωσαν αλήθεια κι' έχουν πῶρα γκαρν σουξέ...
Ο Φασ. Δεν μου λες ποιά νάναι τούτη με καπέλο σάν μπαξέ;
Η Φασ. Άμμ' εκείνος ο σφιγμένος σάν να τοῦβαλαν κορσά;
άμμ' ο κοιλαρᾶς εκείνος, πού χρειάζεται μασσά;
...

Ὁ Φασ. — Ποιὰ νᾶν ἑκείνη, ποῦ μᾶς μουρλαίνει
μαῦρα ντυμένη
καρσί καρσί ;

Ποιὰ νᾶν ἑκείνη, ποῦ σκέρτσα κάνει
μέ τὸ φουστάνι
τὸ θαλασσί ;

Ποιὰ νᾶν ἑκείνη, ποῦ δείχνει σῶμα
μέ σίκ καὶ χρώμα
τόσο στιλπνό ;

Ποιὰ νᾶν ἑκείνη, μὰ ποιὰ καὶ τούτη,
πούναι μπαρούτι
χωρὶς καπνό ;

Ἀπὸ τότε, πρὶν νὰ γίνη τῆς φυγῆς τὸ πατατράκ
κι ἂν βιζίτ οἱ Τουρκαλάδες ν' ἀριθάρουν ὅσῃν Ταράτσα,
λεικινῶν δὲν εἶδα κάλλη κι ὅτε λέοντας ἂν φράκ,
κι ἔχω πόθον νὰ κιαλάρω ντεκολτέ, λαιμούς καὶ μπράτσα.

Βοαγιόν, ἰδοὺ κι οἱ Πρεσβεις, κι ἄλλοι φίλοι καὶ γνωστοί,
νὰ κι ὁ Πρέσβης τῆς Τουρκίας... σακρενὸν καὶ σαπριστί !
Μὰ καὶ τοῦτος τί θὰ κάνῃ ; ...σὰν ἀδειάσῃ πιὰ κι ὁ Βῶλος
θὰ γενῇ ὁ δικός μας ὄλος.

Κέλ νοῦ!... λές κι εἶναι ἡμέρα...
στάσου ἴλιγο παραπέρα
νὰ θαυμάσω τόσο λοῦσο
καὶ παράστασι ν' ἀκούσω.

Τί παπὰ καὶ τί πιπί !...
ποῖος πρόσφυξ δὲν θὰ πῇ :
«ὦ! μὰ κέλ φιλανθρωπί ;»

Βίβ λά Γκρές, βίβ λά γκιοάρ,
μπόν νοῦ κι ὀρεβουάρ.

Μὲ τὴν ἄγρυπνὸν φροντίδα φιλανθρώπων Δεσποινῶν
θὰ παρασταθῶμεν πάλιν
εἰς παράστασιν μεγάλην
γὰ τοὺς πρόσφυγας τῆς Κρήτης, σκλάβους πόνων καὶ δευνῶν.
Κι εἰς αὐτὴν θὰ παίξῃ ρόλον κι Ἄγγελος ὁ Βουταινᾶς,
ὅπου μόλις σὲ κυττάξῃ κάθε ντέρτι λησμανᾶς.

Ἐπετηρίς ἡ Ὀρακική
τὰ μάλα πατριωτικὴ
καὶ βέλγον δημοσίευμα τῆς φίλης Ἀδελφότητος,
μεστής ἀδρου φρονήματος κι εὐέλπιδος νεότητος.

Χάρτης Ἡπείρου Παλαιᾶς, χάρτης ἐν πρώτοις πρώτος,
ποῦ τὸν ἐχάραξε σοφῶς ὁ Μολοσσός ὁ Ζῶτος.